

17402

lat.komp.

I

Mag. St. Dr.

P

*H. Jławickiego ręk. Poraj według Libanus
Lubierowska Dobrych Pastkowie.*

PANEG. et VITAE

Poton.

№ 540.

Biblioteka Jagiellońska

stdr0001008

P
W
L

m

P.

Ten é

X
Zak

49

P O R A Y ^{36.}

WESOŁEGO LIBANV
LVBICZOWSKA ZDOBIACY
P O D K O W Ę,

K T O R A

Wieczney Slawy y Pobożności w tym LIBANIE
vtretowany zostawiła trop /

Pobożnie zmarła Iey Mość Páni

P. BARBARA Z ŁVGOW
MĘC I N S K A

Ten śmiertelnością nądwiedły / z nowu ná wieczney Pámiatki przechacze
pod Lubiczowską ząkwitły Podkową /

W Kościele Sárnym Brzeznickim /

Przez

X. SEBASTIANA STAWICKIEGO,
Zakonu S. Páwła Pierwszego Pustelnika, Káżdodzieie ná láśney
Gorze Częstochowskiej.

Dnia 4. Grudnia. Roku 1662.

W K R A K O W I E

W Wdowy y Dziećców Fránciszká Cezárego, I. K. M. Typogr.

498.

BIBLIOTH. UNIV.
MAGELLONICAE

17402I

P

M

tedy
ny k
WM
żeby
lubo
spoda
cier
ban
Msc
od ś
pifun

Memu wielce Mościwemu Pánu
IEGO Mści P Á N U,

P. I A N O W I
Z S K O R O Z W Ę K
M E C I N S K I E M V.

Pánu y Dobrodźcieiowi moiemu.

Rzy okropney y uprzykrzoney mrozney żimy
zawierusse, iako wszytká pięknego kwiecia wię-
dniecie ozdoba, y żadney niemáia opádte y smutne
ogrody powabney okazałości; tak y sama żimnem
zámrozona nieiako umiera róża. Przynależało
tedy życzliwego rożom czekać czasu, żeby znowu odkwitły roża-
ny kwiat, po melánkolicznych herbownego poráiu odmiánach,
W M. Memu Mściwu Pánu był odemnie oddány w prazęcie, y
żebym ná weselsa mógł do tego ogrodu zaprosić przechacę. A
lubo zda się przeciwko polityce, w domu własnym częstować go-
spodarzá, tak też dzierżawcę własne go ogrodá zapraszać ná Spá-
cier: iednak nie będzie ten moy znowu odszczypiony Poráiu Li-
ban miał takowey przymowki, ktory lubo własney jest W m. Mego
Mściwego Pána, iednak świeżymi przesádzony kwáterami, sam
od siebie ná potrzebná zaprasza reuizya. Ylubo to inszym przy-
pisuia ogrodom, iako melánkoliczne mogą rozweselać phántá-
zye,

zyie, iáko ulgę wysilonemu ná godne y potrzebne zabawy przyno-
sić zwykty Geniufowi, iáko kłopotliwych zbywáć náuczyty się
myśli. Zsfátygowáney głowy, á ná ich mieysce wesołe zwykty
wprawádzać Hymany, pod gátężystemi Chłodnikami, wnośić
krotosilne zabawy: y w tym iednák herbownego Porádu Ogro-
dźie, takome ználeść recepty nádwatlonym, spodźiemam się ope-
rácyom, kiedy to przyznam iego Constituciei y wesołości.

Quem iuuat. Curis animum molestis

Soluere, & diri rabiosa vulgi

Iurgia euitans, releuare mæstis

Pectora Curis:

Hic salutare subeat recessus

Ver vbi æternum, rutiliq; flores

Et Maris ros est, & Appollinaris

Germina lauri

Hic datur grata residere in vmbra

Otium fessis datur hic Camænis,

Et nouum curis simul expeditis

Promere Carmen.

Teraz tedy ten Liban ktoremu faworyzuiace przyświeciły ná
rozkwitleyśa buyność niebá influencye, łaskawśa Flory Ogro-
dniczki y Boginie zászczypiony podczas wiosny ręka Wm. Memu
Mścimu Pánu seroko otwieram. Nie śmiem go równáć z onym
Pádewskim Ogrodem, ná ktorego ozdobe Páństwo Weneckie, wiel-
ka łoży spezę, żeby tám (iáko świadczy Guilandinus Brossus)
wsytkiego świata, breue, kwiećia y drzewá było Compendium:
Dostć o nim rzec, że cokolwiek Polska ziemiá rodzi ozdobnego,
w sławie, wonieciacego w cności, pożytecznego w mądrości, po-
zornego

zorn
fruct
dissi
Cesá
dnika
nayn
kto
ćik,
sey
prac
Má
y lub
nosę
sem,
kwie
czyś
trybu
ciu
wy y
więz

Stań
solym
niech
pił C
Ogro
Pánu

przyno-
żyły się
zwykły
wnosić.
Ogro-
się ope-
i.

zornego w meście, te wszystkie Virgulta, albo raczej maturós
fructus, herbowny Wm. Męciwego Pana, parturit fecun-
dissime PORAY. Niech ma y swoje, zalecona świadu stawę
Cesarza Bizancyusa Ogrod, w którym zawsze dwieście Ogro-
dników, pracowite mieli do iego uprawy zabawy; z których ten
największa odnosił Cesarzka tążkę (iako świadczy Iustus Lipsius)
który najpierwey wykwiły kwiatek albo dojrzały przynosił fruk-
cik, lubo miałyby wielkie Cerebelle w tym Poraju ogrodzie w więk-
szej liczbie zabawę, a toli y ia przypuszczony do tej ogrodniczej
prace dożrzatego Libanu tego pożytki, Cnot pobożnie zmarłej
Matrony, a kochanej małżonki Wm. Męciwego Pana oddać,
y lubo inssymi laty, tej jednak wiosny najpierwey roskwiły przy-
noszą różany kwiat. Dostyc odniosę tążki, kiedy Pańskim animu-
sem, iako y Cyrus krol mile przymuiacy w poddrunku prezenty
kwiecia, Wm. Męci Pan, takoweż odemne tążkowie odebrać ra-
czyś honorarium: ktore samym jest obligu wdzięczności moiej
trybutem, gdyż y takonym zwykli się iako kochający się w kwie-
ciu Kleopátrze, dłużnicy wyptacać. A żeby y Ogrod poradio-
wy y kwiat różany dostyc mojemu uczynił obligowi, on tymi obo-
wiązuie słowy:

ecily na
y Ogro-
Memu
z onym
ie, wiel-
Brossus)
ndium:
dobnego,
ości, po-
ornego

Hortule fac placeas, fac hortule dulcis, inemptas

Vt fundas domino libera mensa dapes

Stań się tedy na positek obfitym, na odpędzenie meláncholiei, we-
sotym, na zachęcenie do dalszych w Oyczyźnie prac receptalnym,
niech w tobie wesoto długo przebywa, który cie swoimi zaszczy-
pił Cnotami, odnowił ludzkość, rozmnożył sławę. Tak temu
Ogrodowi Porajowskiemu iako y samemu życząc Wm. Męciemu
Pánu. Zostając.

Datum na Iasney Gorze Czeszochowskiej. XII. Martij,
Anno Domini M. DC LXIII.

Sługa y Bogomodlec

vniżonym

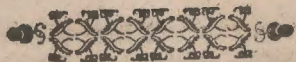
X. Sebastian Stawicki, Zakonu
S. Pawła Pierw: Pust. Ká-
zanodzieia na Iasney Gorze
Czeszochowskiej.

K
I

Glo
d
lo
H

B

enotá
Nie o
že ná
šwiete
cano t
nie do
báwio
Tákie
pedibu
quia p
Nie d
še str
ozdob
stroym
raptus

KAZANIE POGRZEBOWE.

Gloria Libani ad te veniet ad ornandum locum sanctificationis tuæ, & locum pedum tuorum glorificabo.

Isaia 50.

Zakonu
Pust. Ká-
ney Gorac

Bardzo trudno wto potrafić zubożálemu z natury czo-
wiekowi/ żeby sie iáko nayoźdobniey w Boskich mogli sta-
wić y pokázac oczách S. J. Wiemy że nas natura przy-
rodnią pokrywşy nágoścíá/ w bogo wśázuię światu/ ále
enotá własná / ná świetná nas sámých zdobyć sie może odziedzá.
Nie o to ná weselnych godách nieprzybránego skáranu intruzá/
że ná weselny Akt bogátey nie miał háty/ nie o to że ná nim
świetne átláşy y bogáte nie polýskáły sie telety/ do ciemneo wrzu-
cano táráşu/ ále o to że przy chudobie niebyło enoty/ przy wboştwie
nie dostawáło pobożności / że ten ktory powierzechu w wytártey
bárwie świecił łóćciámi/ niepokrytym ná dúşy zostawáł holotá.
Táké o tý zdánie Cyryllá s Catech: 6. Non ideo ligatis manibus &
pedibus duro mancipatur carceri, quia veste splendida caruit, sed
quia pauper vestem nuptialem, id est Virtutem charitatis non habuit.
Nie dba ná ognistej porwány Eliáš do niebá károcy / w iákim
sie stroiu miał prezentowác Bogu / zrzuca z siebie prorockiey
ozdoby pokryćie/ plaszcz Elizeuşowi/ dosyć sie bydz rozumieáć
stroynym/ sámá ozdobionym enotá. Pallium ex igneo in cælum
raptus Propheta deiecit Currus, satis enim splendide cælum conscendit,
quem

Matth: 23.

S. Cyrillus
Catech 6.

Chlilok:
Homil: 8.

Iob. 1.

Lucz 25.

Genesis
1. 2.

Genesis 2.

Canticor
5.

quem virtutem Ornatus contexit. Niechże ná swoje nárzeła Job
vboſtwa/ że nágo wyſzedſzy z żywota Mátki ſwoiey/ ſamą pokry-
ty nágoſcią / czyni w podziemne lochy powrot. Nudus egreſſus
lum de vtero matris, nudus reuertar in terram, y ſmiertelne ciało
ozdobną ſátą pokryć może cnotą/ á ten choćiaż márnotráwny
ſzczeſliwy potomek/ któremu láſkawość Oycowſka niezáſlužona
dáie ná pokrycie bárwy/ ſáme tego zdobiąc obuwie w wydepta-
ne nogi. Profer cito Scolá candidá, & caleamenta in pedes eius dat.
Nie mogli ſie zdobyć ná takowe ſáty pierwſi náſi w ráiu re-
dzicy/ktorych z niewinnoſci grzech odar przeſtepstwa/ kryja ſie
miedzy geſtwinie zároſtego ráiu / á ledwie ſerokie liſcie dáie ſro-
motney nágoſci pokrycie. One roſkoſne drzewá / ono pełne
mieſce vciechy. Paradifus voluptatis, miáſto ozdoby przynio-
ſło im wſtydu y ſtomoty záplomenie/ miáſto chwały/ powlozgne
wygnánie / miáſto odzieży bárwy ſromotne obnáżenie / ták że
z niepodáwóſcią wyrzuconych z ráiu / niepozornymi rełá Boſka
okryłá ſkorámi. Fecit Dominus Deus Adæ & vxori eius tunicas pel-
liceas. O bogáte y w pomyſłne roſkoſy zámożyte mieſce/ iá-
koſ przy ſwoim doſtátku ten pokázáło defekt/ kiedyſ nie tylko ná
pokrycia ozdobe nie mogło ſie zdobyć krotkich w tobie rezydén-
tow/ ále teſ Confuzya y wſtydem ogárneloſ vtrátnych ráiu wy-
rzudkow. Lákawſzy/ (á ſmieie rzec moze) w ſlawe zámożytyſy/
w ozdoby obſitſy/ widzimy herbowny Poráy Wielmożney Sá-
miliey Ich Moſciow Pánow Mecińſkich/ w którym kiltánaſcie
lát przemieſławſzy w miley Máłżeńſtwá ſpolecznoſci/ pobożnie
zmárlá Jey Moſc Páni Bárbará z Ługow Mecińſka/ kſtalt-
niey bo z ſlawa / ozdobniey bo ze czcią / godniey bo z pochwałą
z tego wypráwiona Poráiu/ ſtánelá w ludzkich y Boſkich oczách.
A lubo iá ſmierć zewloklá / Exuijs moralitatis z podley ciáłá
ſmiertelnego ſiermięgi/ ále ozdoba y ſlawá Wielmożnego Do-
mu / Cnotá y pobożnoſć w pietná one przybrálá ochedoſtkę.
Nigdy nie będzie nárzekáć / z żoná z plaſzczá odárta ponocná
wlozega. Inuenerunt me cuſtodes qui circumeunt Ciuitatem, per-
cuſſerunt me, & vulnerauerunt me, tulerunt pallium meum mihi cu-
ſtodes murorum. Lubo nieuchronná ſmierć koſiſtym żelazen

zádála

zádála
grzech
dla ſi
ſty/kt
ktore
honeſt
wola
Totil
Záſlu
Lubi
ozdob
ekiey
Jero
ſkiey
mura
Ingre
piork
wa ſ
gdy
gán
trum
wion
Páni
Raz
ozdo
wym
ley ſ
Sál
day

do v
ka go
lych
ekiey

żądała iey śmiertelny ná ciełe rąz / iednąk duszą / nieobrażona
 grzechowym swąntkiem / ná śarpánine z dzierżką ozdoby nie pá-
 dla sławy. Tę służy iey oná przymowka mądrego Symboli-
 sty / ktora tykt daie w osobie wstrotonego koczodánika iednemu /
 ktoremu wysmutky nie służył bogatych śac stroj. Claro sese de
 honestat amictu ; ze sis cudzymi gdy zdobi / speci ścátami. Ani
 woląc ná nie potrzebá z Benedyktem świetym / w krolewską
 Totile odzianego ścáte. Depone fili non tuum est quod gestas.
 Zasłużony honor Porátiowego służy iey Libanu / herbowna
 Lubiczowskiej Podkowy y krzyżow służy zmarley Jey Młosci
 ozdoba. Gloria Libani ad te veniet. Daleka jest od oney Proro-
 ckiej przymowki Abiasá / ktory ná pewne zwiady wysłaney od
 Jeroboama krolá własney iego małżonice / w nienależyte krolew-
 skiej godności dla uznania / przebrány odzienie. Surge & com-
 muta habitum ne cognoscaris quod sis vxor Ieroboá. Mowi Prorok :
 Ingredere vxor Ieroboam quare te aliam ess. timulas. Tę w cudze
 piorká / ále własna ozdoba / nie w zmyślona bártwe / ále prawdzi-
 wa ścáte / nie w pożyczane y doczesne ścieścia galánterye / ále ni-
 gdy w niezbutwiale przypoblegzona ścáty / gdyż te obce sam poży-
 czane / sam niestwale / sam ktorym to przyznáie Boëtius. Non est
 tuum quod fecit fortuna tuum. Ozdobnie z herbownego wyprá-
 wiona Porátiu poslá do wieczności pobożnie zmarlá Jey Młosc
 Páni Bárbara z 1 ugow Mecińska. Przetoż ia z założonych
 Kazania moiego słow / sławę Libanu do herbownego Porátiu /
 ozdoba mieyscá nog / do świetney dwiemá krzyżami osádzoney
 wywodzac Podkowy / ozdoba sławy Tnot y pobożności do zmar-
 ley sprowadze Mátrony. Boże ktoryś dal rákowa mądrość
 Sálomonowi / że disputauit de omnibus lignis a Cedro Libani ; do-
 day w podobney Máteriej dobrotliwey / mowie moicy / pomocy.

Typotius
 lib: Symb.

Baronius
 de Totila
 Rege.

3. Regum
 Cap: 14.

Boëtius
 lib: 3.
 Consol:
 Phil.

3. Regum
 4.

Po rostkosnym ráiu / nie bylo ná świecie ozdobniczego
 do wciechy oczu y serc ludzkich y weselszego Mieyscá / iáko wyso-
 ka gorá / iáśnoswietnego Libanu. Wciechy pięknych y wspania-
 lych drzew / wonności wdzięcznie páchnacego kwiecia y wspan-
 łości schwalney Libanu ozdoby / Stad dochodzi ścárożytność /

że tam Bogini Wenery y Adonida własna była/iako na ziemskim
niebie rezydencya. Tam Fanum osoby tego wyciosane/ między
ofisra wonnego kwiecia/ y cieniu galesistego chłodnika miało
xlubione mieśkanie// o którym świadczy *Musaus lib: 3.*

*Musaus
lib: 3.*

Non lumen nocti Adonidis non terram Bibli
Vidisti, vbi est charitum domus vbi choreas agit
Assyria venus.

Non Libani odori - feri in summitatibus saltans

Alle to mnieysza/ że sercom ludzkim do wciechy/tak wesole przy-
pádło Libanu miejsce/tym sie wiecey iego zálecca zacność/ że na
ozdobe Boskich y krolewskich potrzebne było Domow. Zamyśla
według ordinansu Oycowskiego wspániały základac / mądry
Sálonon/ Rościol/ aż bez ozdobnego obyś mu sie niepodobna
Libanu: wysła pilne w legáciiy posły do Zyrankrola Cypru/
posły / aby wolny zá pewnym Contráktem wrab / pozwolil mu
w Libanie. Tu nocti voluntatem David Patris mei, & quia non po-
tuerit edificare domum nomini Dei sui propter bella imminencia per
circuitum donec daret Dominus eos sub vestigio pedum eius. Nunc
autem requiem dedit mihi. Dominus meus per circuitum, & non est
Sathan neq; occurfus malus: quam-obrem cogito edificare templum
nomini Domini Dei mei: Præcipe igitur, vt præciant mihi Serui
tui Cedros de Libano. Cokolwiek tedy było ozdobney w Rościele
Sálononowym struktury te wszytkie czynily wspániałe drzewa
Libańskie.

*9. Regum
5.*

A kiedy tak wprzód Dem Boski ozdobil Libańskim Sólos
mon drzewem / nie záponiniał pálacow swoich świetnych máiez
iestatow/krzesel/y nośenia/ o tym powiada Pismo s. Fecit sibi Sa-
lomon ferculum de lignis Libani. A tak dopiero slychac wychwal-
ne budynkow y Pálacow iego krolewskich chlubienie. Tigna do-
morum nostrarum Cedrina. pokłady pálacow moich Cedrowe/ á
zładze tá máterya: wszytká de lignis libani. y tak misternym w sus-
plemencie galánteriom przydaie pochwalę. Non est vitium tale
Opus in vniuersa terra.

*Cantic.
3.*

A iako Bogu/ Rościolowi/ Krolewskiemu Máiestatowi/
drzewa Libańskie / przyniosly ozdobe / iemu samemu estály sie
nośeniem: tak y wysoko wzrosle drzewa/ y wonieiace roze herbowa-
nego

nego
ściolo
Poyz
ściele
ozdob
bie bu
Aquila
plumis
čas
Gnia
zyt
w Ro
drem
drzew
bnym
sta st
Ver Sa
A zá
roze
Juze
miski
tego
go w
tosad
mozn
goz
nym
godn
pami
on w
Krák
uissus
stiey
spien
ozdob

nego Jch Mościow Pánów Mećniſkich Porádu/Bogu/Ró-
 ſciolowi/Krolom/ y caley Oyczyźnie ſporządzily ſławę y ozdobe.
 Poyrzę ná twoy budynek w tym przeznacnym Kroleſtwie/Ro-
 ſciele Chryſtuſow/iſ widzę że z tego Libanu Porálowego/nay-
 ozdobnieyſza ſtruktury iego máteria. Rzec moge/że właſnie o to-
 bie buyny Poráſki Libanie Ezechiel Prorok/one nápiſał ſłowá :
 Aquila grandis magnarum alarum, longo membrorum ductu plena
 plumis & verietate venit ad libanum & tulit medullam Cedri. W ten
 czas kiedy Orzeł Polſki pierſe ſwoie przy Gnieźnie zaſadzał
 Gniazdo / z tego Porádu Libánowego twoy herbowny Porá-
 cył / Woyciech ſ. ſam drzeń Cedrowy wiary Chryſtuſowej
 w Koſciele ſ. zaſzczypil / y on iáko nieſkazitelnym ozdobil Ce-
 drem. Z tego przeznacnego Porádu/nie tylo w ſpániale wyroſły
 drzewá / ále też woniejące zaćmiwely roże/którymi iáko w ozdo-
 bnym wianku chodzi Koroná Polſka otoczona. Jeżeli Pogán-
 ſka ſtárożytność / iáko ſáme wiosne / ktora piekne rodzi roże /
 Ver Sacrum Bogom ofiarowála zład y roże Res Sacras Deo zwála. Pauſanias
 A záž y z tego Porádu ozdobne Bogu nie ſą poſwiecone y oddáne
 roże/w ták wielu ſwietrych/pobożnych y bogoboynych Biſkupách.
 Jużem wspomnial Woyciechá ſ. niekiedy Arcybiskupa Gniez-
 niſkiego/nie godzi ſie przepomnieć Błogoſławionego Wincen-
 tego Kádłubtá/ niekiedy Biſkupa Krákowſkiego/wzgárdzone-
 go w Zakonie ſ. Ciſterſkim Zakonniká. A ieżeli to z dálekich
 toſádzonych ogrodow roże ſámego Przeſwietnego Domu Wiel-
 możnych Jch Mościow Pánow z Koroźwonſkich iednegoż y też
 goż Herbu Porálowego właſnych Przodków/ lubo przemienio-
 nym z pewney oſázyicy nazwiſkiem/ ſwiadczą buyność/ ſławę/
 godność tego ozdobnego Porádu. Joſtáte w nieſmiertelney
 pámieci w Koſciele Chryſtuſowym/ iáko Res & Roſa Deo Sacra Bieliſcius
 Flo. 1544
 on wyſokich Cnot znaczny kwiát/ Creſlaus z Koroźwánti/Biſkup
 Krákowſki. Pámietny w tymże Koſciele Káthedralnym Za-
 niſius z Koroźwánti/ ktory z nabożnego przeciwko Mátcie Bo-
 ſkiej áſſektu/ znaczna y bogáta ná dzieſiáci Mánſyonárzew/ dla
 ſpiewánia Curſu / wzymł fundácyę. Teraz ſwieżo/iáko z tego
 ozdobnego Wielmożnych Jch Mościow Pánow z Koroźwánt
 Mećniſ

Meciniſkich pokazała ſie ta Res Deo Sacra, iako Bogu/Miebu/
Roſciolowi Poraiowſka poſwiecona roſa/tiedy Błogoſławio-
ny Woyciech Meciniſki / zaciwoſcią zbawienia ludzkiego zapo-
lony miedzy dziſkim Japoſkim narodem / wiare ſzepiac Chry-
ſtuſowe / Krwia wlaſna mezenſtwo ponioſzy ſkropił herbowną
roſę prawdziwy rzecza y przezwieſciem Meciniſki.

Pausanius
Quidius

Niechże zmyſła dewięć Poetycki/ że przedtym roſa nigdy
nie była czerwona dopiero tiedy Bogini Venus w ozdobnym ogro-
dzie chcąc wrwać roſany kwiat / w palec ſie cierniem załtoła obró-
żona / krwia wlaſna na roſe białe kroplami padała / one rumie-
niać. Teſzcze biała w tym ſwietnym Poraiu roſa / miała
więkſze do ich czerwonego wſarbowania przyczyny / tiedy krwia
ſwietych oblana Mezennikow / ſkłatna zarumieniała ſie ſar-
ba / nie krople ale zdroie w ſwietych Mezennikach / w meſznych
Rycerzach na miniaturze białego roſy ſwoiey tożąc Randoru.
A ſłuſnie białey Poraiowey przyznać roſy / rumienidlem krwie
wlaſney zſarbowaney. Co nad czerwona napisał Ferrus : Mutat
ſanguine Colorem, że biała / krwia ſzerwieniała iakoſe / tak ta
herbowna Poraiu wſzego roſa. Mutavit propio ſanguine Colo. ē.
Wlaſney krwie ſwoiey ſpurpurowana ieſt rumienidlem.

Ferrus
lib. Sym.

A iako Roſciol Chryſtuſow te ſwietne Poraiu ozdobiły
roſe / tak teſz ſtaly ſie ozdobnym Libanem / z ktorych fecit ſibi ter-
culum de Lignis Libani, pewagą Maieſtator Krolewſkich / całość
Oczyſzny / ma ſwoie z nich wyróbione noſenia. A jaż nie były
takowe ſercula / oni z Koroſwanſ Dobieſławowie Ráſtelano-
wie Krákoſey / Oni Creſlauſowie Ráſtelani Wyſliccy / oni
znouu z Koroſwanſ Dobieſławowie / Woiewodowie Lubelſey /
ktorzy tak wyſokie godnoſci gornych na ſobie noſząc wrzedow /
ſame całość y doſtoynoſć Maieſtator Krolewſkich na reku
ſwoich y wlaſnych piáſtowáli rámionách. A iako ſtároſzernoſć
Perſka krolow ſwoich miáſto Rároc / y maieſtator na ſwoich tar-
czách obciáſzających wyſoko noſila / tak Wielmożna Sámilia
Ich Moſciow Pánow z Koroſwanſ Meciniſkich / ile miała wa-
lecznych Rycerzow / godnych w Koronie wrzednikow / powaſznych
Senatorow / tyle z tego ſwietnego Poraiowego Libanu Ce-

Cromerus
lib. 3.
ſub Annū
114.

Sygonius
lib 2.

drow/

drow/
rała ſi
ny Po
riey/
roſe n
má.

dney
po su
puie /
zapad
ſkiego
złota
Poror
cie / ſla
dlego
kow f
im pr
tkami
docho
ſuperb
wſſá

2
chu / n
ſeſkich
ckich S
iako t
ſtych o
ſcia w
ſtáli
legacy
zmie p
bny on
zeſem
Y
pytaia

Niebu/
sławio-
o zápa-
Chry-
bowna
nigdy
n ogro-
á obrá-
rumie-
miałá
kwia-
sie fár-
cznych
ndoru.
kwie
Mutat
tá tá
Colo. é.
dobily
libi fer-
całość
nie były
elano-
y / oni
belscy/
edow/
á reku
ytność
ch tar-
ámilia
lá wa-
ażnych
nu Ce-
row/

drow/ná ktorych cáłość Oyczyzny y powagá krolewskich wspie-
rała sie máiestatow. Ták nigdy nie zostal plonnym ten herbow-
ny Poráy/bez tey potrzebney do budynku cáley Oyczyzny Mátes-
riey / ále iáko w wieniecú rozporządzone rownianki / ábo obfite
roze máia dla swóiego porządku nápisáne od Symbolisty Lem-
má. Vna succedit alteri: ták Koroná Polska wienzástym ies-
dneý podle drugieý rozy położeniem/godny po godnym/świeitny
po świeitnym waleczny po meżnym/ ieden drugiego tyła/náste-
puie / y dochodzi / *Succesor*. Ták vna successit alteri, oná pełna
zapachu Wielmożnego Dziádá wáśego Káştelaná Wielun-
skiego rozá/ ták stámi poprzedzáigcych słáwnych Antecessorow/
złotá nie piétkne roze wiia/ ná nieodrodneý w was nástepuigcych
Potomkách zacności lubet/że każdy z was rowny/w rowneý cno-
ście/ sławie/dzielności/mádrości/ konczycie y dowiáicie niezwie-
dlego z roze Poráiu wáśego wienicá. Alubo dawnych Przod-
ków Poráiu wáśego śmierciá przywiedly śliczne roze / iedná-
im przynależy oná sławá/ ktera między wszytkimi má rozá kwia-
tkámi / kiedy inſe kwieciá trácá wonności zapách. Sámá rozá
dochowuje záwſe zapáchu/ zkad tey przypisuiá. *Virtus post fata*
superstes. ták záwſe w niewiedley sławie wydawać będzie rozá
wáśá wonność.

Sengraphi.
lib: 3.

Ferrus
in Theatr.

A ieżeli świeżych Poráiu tego Roz chce kto woniáć zapá-
chu / niechże záydzie ná Sevnikowe Ziaždy / niech stánie w Po-
selskich y Senatorſkich izbách/ niech sie przyslucha przy deputá-
ctich Sadách/ przy Márszałkowſkich/ w Trybunálách Láskách/o
iáko tám y ostrá spráwiedliwościá/y wonná láśláwościá/w cze-
stych okázyiách wydaie tá rozá zapách: ták żeć tego niſt zázdor-
ściá wiać nie moze/Wielmożna Páro rodzonych Bráci/ żeście sie
stáli Przezacney Sámiliei swóieý świeżá wonnościá/w czeſtych
legácyách/ wſtáwiczných Poselskwách/w czeſtych ná rózne Oyczy-
znie przyslugi funkcyiách. A stál sie ten rozány Poráy podo-
bny onemu krzátkowi/w ktorym Bog wſzechmogacy miał z Moy-
zeſhem rozmowe.

Wielká w tym trudność máia tłumáże Piſmá ſwieitego/
pytáigc sie iákiby to byl krzák/w ktorym Pan Bog iáko ná iákim

Exodi
3.

Oleaster
Serm. 5.
indeut.

Isaie 11.

Ecclesiast.
39.

Exod: 3.

Typofitius
Lib: Sym.

zdaślad Maieftacie / czyniąc pożyteczną o wybawienie z cięskticy
niewoli Faraonowey ludu swiego Consulta / po rożnym inſych
zdaniu / ſtawam przy Sentencyey Oleastra ; ktory rozumie / że on
w plomienistym pozarze rospalony krzał / był rożany / gdyż figu-
raliter znaczył / nienaruszoną żadnymi grzechu plomieniami Prze-
nawiewtę Pannę y Mátke Syná Bożego. Z tego krzaku
wyrość miał śliczny kwiat. Et flos de radice eius ascendet. Sam
Chryſtus Jezus / ktory ſię nazywa kwiatem rożanem. Quali flos
rosarum in diebus veris. A mowi pomieniony Doctor : Rubus ille
certē roseaceus fuit, qni veris rosam Christum ex Virgine intacta ger-
minavit. Wiechże tedy będzie za Supposycya / że krzał on był ro-
żany / to wielka / że rospalony a nie zgorzały / z niego Bog czyni
do Faraona poſtem Moyzeſa. Veni mittam te ad Pharaonem.
Jako ſzczęśliwie wyſłá tá od rożanego krzaka legácyá Moyzeſ
ſłowi / czego ſwoia laſka w oczách całego dokażował A gypſu / iá-
ko lud Boſki z cięskticy w wolnił oppreſſey / iáko ſſiał ſię Vindex li-
bertatum, wiadomemu nie potrzeba opowiadać Hiſtoryey. Je-
dnák hie & nunc potrzeba przyznać Wielmożnym Ich Mécion
Pánom Mécinſkim : wiđzimy że Herbowny Poráý rożanego
krzaku / żygliwym przeciwko dobremu poſpolitemu zápalony
ogniem / ná wielkie poſelſtwa w trudnych y záwitych ſprawách
wola Boſka ordynowála : Ná ták częſte Sermy / Trybunały /
Commisſye: Veni mittam te, idźie záwſe nieuſtráſionym ſercem /
wrodzona dobra Oyczyzny zárlivość / tyle Mátſkawkſkimi / y
inſymi iuriſdykcyey ſwoiey dokázuiać laſkami / ile potrzebuie
wolnoſć / wyćiağa vrzedu powinnoſć / co ſpráwiedliwemu przy-
należy Trybunałowi.

Dowcipny Symboliſta Typotius, pieknoſć rożanego wważá-
iać kwiatu / a przy iego pieknoſci dárniſſe ciernie / y kółki przydał
náń nim to Lemmá: Pungit & olet, y kole y páchnie. Ták her-
bowny Poráý wáſ Wielmożni Moſci Pánowie Mécinſcy / ſpra-
wiedliwoſćia oſtrych nikomu nie ſolguie dekrétow / a ſlawy /
Cnoty / mądroſci inſym wonieie przyiemnym zápachem.
ſwiátkami były teę ciernia nieprzyiaciełſkie ſercá / czyniać to pungit
Oſtrego ſtychu / ktorychęſcie; y oráżem / y iżytkiem do żywego

mażnie

meźnie lubopod obleżeniem mieyscá Jásney Gory Czesłochow; Sub Anno
skiey / lubo wexpugnácyey Piotrkowskiey ná wylot przebiłá. 1656.
Słusłnie przyzna tey herbowney róży. Armant spinae rosas, że sá
má one nátura ármuie dárnistwem oreżem. Różá wáśńá nigdy Ferrus.
bez tákowney nie bylá ármaty / záwśe dla obrony Oyczyzny wiáry
wolności z tymi wrodzona do obrony instrumentámi / wdzłecz-
nych was oraz y walecznych Oyczyźnie wydálá. A zá tym. Pungit
przeniká tey róży ciernie w bystrem oreżu chárde y záwśiete nie-
przyiacielskie sercá : z drugiey strony / świádkiem sá ták częste
Seymiki / Seymy / Trybunaly / ktore sie tey róży trzeźnia zápa-
chem. Et Olet. O iáko często przychodzi omdlewać Miley Oyc-
zyźnie / wpádáácey w ták cięśłkich Páropizmách różmáitych
niepokoiów / záwólá tylko Fulcite me floribus quia languet ; áż ze-
mdłona dla wonnego mądrości / cnoty / meśtwá tey róży przycho-
dzi do siebie zápachu.

Niechże w dawney Rzeczypospolitey Rzymskiey w Sado-
wych izbách wieśńá y zátykáá róże / że kiedy dekrétá iákie / ábo
przywileie wydawano / záwśe przy podpisách te słowa przyda-
wano. Hæc sunt sub rosa dicta. ábo Hæc sunt sub rosa facta. To sie Plutarchus
przy róży y pod różą mówiło / czynilo ; Cokolwiek w mądrych in Deme-
trio.
Wotách / spráwiedliwych Sentencyách / zdrowych Oyczyźnie
znáyduie sierádách / meźnych y trwáwých odwagách ; Wśytko
to przy tey róży / pod nią / przy niey siężeśliwie stánelo / y niemáś
tego mieyscá / ktoremuby nie przyznać. Hæc sunt sub rosa facta.
że tá mądrze rádzilá / spráwiedliwie sádzilá / walecznie stáwálá /
wrodzona Wielmożnych Mécinskich Cnotá : ták iáko przedtym
wymownym przyznawano. Rosas loquitur : Niemoże nie z tych Cicero
rozáných pochozić wś / tylko ozdóbá / tylko wonność Oyczyźnie / Tule.
ktora / iáko Różá abigitque, trahitque, nieprzyiążne ostrościá / ży-
gliwe przychylná pociągá wonnościá : y iáko różá plugáwemu
skárabeuszowi przynosi śmierć. Infensa malis, ták nieprzyiążny Symbol.
ginie tey róży mocney w zápachu wonnościá : niechże náostáteć Typ.
wspomina stárożytność Kleopátrej ánimuśe / záwólány swoy
bánkiet różámi dostátnie ozdobiłá / ściány / stoly / krzeslá / páui ;
mentá różámi zdobiąc y ścieląc / codzienna y wrodzoná ludzkość
záwśe

zawsze na takową wysuta odwagę/ miłą wkladnością/ każdemu
wprzymia/ochotna/wonna.

Wiec niechcąc dalej bi śley iásnego Libanu roży czerwona/
zumienniałego záplonu własney y prawdziwey pochwały wstydzić
Confuzya/ to tylo mówiac / że herbowny Poráy iest iáko przez
świecniem Libanem/z ktorego wysokie Cedry ostrym y świetnym
Wielmożnych Pánów Plázow rabáne toporem/ na budynek iez
dnosci wiecznotrwálego Domu/ktore Kościolowi/ Bogu/Rze-
czypospolitey oddáne na ozdobe y strukture. Jáko herbowna
rozá tego ślicznego Poráiu / Res Deo Sacra : Bogu poświęcona
w ták wielu świątych Biskupách / meczennikách ; poświęcona
y oddána w ták bogátych fundacyách osobliwie przez pobożne
rece świątobliwey á Wielmożney niekiedy Jey Młóści Rodzi-
cielki wáśey/ ktora kiltánasta tysięcy záśczypila / pobożna ná
Młieyscu Jáśney Gory Czesłochowskiej/te rozá fundacya/ zo-
stáwioşy wieczna pámiátke y oddawşy siebie śámieráko rem Deo
Sacram ; do twoiey pospieszno obracam sie sławy Młóściwa Páni
z Lugow Młecińska.

Stobaeus
lib: 5.

Seneca
Epif. 11.
Teat. Fer.

Zádáne niekiedy trudnym enigmá pytanie bárdzo dobrze
stárożytnych Philozophow wytłumáczyl rozum kiedy ná te ques-
tya / Coby to bylo zá zwierze / ráno czworonogie w południe
dwunożne/ w wieczor o trzech nogách : odpowiedział/ że tákim
zwierzęciem iest głowiek/ktory ná wósciu pierwszey Młodości/
czworgiem chodzi ná báiułku : w południe dorosłych lat/wprost
stáwia nogi/ y o swey dobrze chodzi mocy: kiedy zaś wieczor ná-
chodzi Stárości/ podtátusłáne nogi kłowa wspiera podpórą
trzecią niciałko przybierájąc drewnianą nogę. Że ták czworgiem
iezdzi w słábych nożkách máłych dźiatek młodość / nie máś sie
czego wstydzić co dáła nátura / gdyż iáko powiedział Seneká :
Vix quilibet transit in bonum nisi ex malo. A mądry Symbolistá
nád tym ktory ták rákowego ná czterech chodzi nogách nápiśal
te słowá : Qui nunquam sic nunquam melius. Że pułi źle chodzić
nie będzie/ dobrze sie nie náuczy postępować. Wiec iáko máłym
dzieciom słábe dáła nátura nogi/ podeślá młodość one grunto-
wnie stánowi/áby niepodkłowie státeczny prowadzil chod. Ale
y w tákó

y wtakówym nie potknąć sie wieku/wprzekim nie pośliznąć bie-
gu / á podczas strasne sie nie rostraci wpádhy / nie samych nog
iest Cnota/ále potrzeba do tego pomocy

Dla tegoż pierwszy obuwia wynalascy nawnierwy zelazne
pod ludzkie nogi znalezi podkowki/ále tak y ostrymi nie tarty sie
y nie rznely kamieniami / y w statecznym biegu nie poślizne pro-
wadzily chodzenie. Nawet y Poetowe o takowym w Ausonicy
zmysleli glowieku / ktorego *Tripomiges* nazwali / ze ten ziedney
strony mial osobe ludzka/z drugiey postac konsta/na pol ludzkie/
na pol konskie nogi/y kiedy konskie kowano / oraz y pod ludzkie
dawano nogi podkowki/ zeby tak w chodzeniu wespól ludzkie nas-
dazaly nogi/ iako pretko chodzic mogly konskie/dawhy pokoy das-
wny wynalaskom/ide do drogi sliskiego zycia/ v á *vulnera Carnis*.
na ktorey pobożnie zmarla Jey Msci P. Barbara z Lugow Mes-
cinska podlozoney á herbowney stanela Lubiczowskiy podkowie.

Herodot.
1.9.

Lucanus

Naymadrzy z Synow ludzkich Salomon wrażając/ cze-
muby tez ludzkie naybarzciey slabialy nogi/ y iakieby im potrze-
ba Konsolidy/zeby mocno staly / nie insha dacie na ten defekt le-
karstwo y recepte / tylo te kiedy mowi : *Aurum & argentum est*
constitutio pedum. Zloto y srebro iest fundamentem y postano-
wieniem nog : gdybym nie wiedzial o iakich tu nogach mowi
medrzec/rzeklym/ ze mowi przeciwko Filozofom/ ktorzy in Crure
& nervis, w goleni y zylach nog postanowienie bydz twierdza/ á
w ich slabosci glowiek dremnianym kontentuje sie szjudlem :
á chochy tez *exercitium potentia, loco motiue* odiena mu : iaka
przypadla choroba/iednak znalesc moze/ choc nie tak/droga od
zlota y srebra nog swoich podpore. Jednak kiedy moralitatem
tych slow wrażemy / przyznac musimy / ze bez zlota y srebra
kazdy sie niestatecznie glowiek zatocznie chwicie oslabiony ta-
ga / y wiatr go prawie powiewa/ kiedy go zlota y srebra nie sta-
nowi waga. A iako o Zyphydzie Reolu *Danorum* swiadcza
Zistorye/ze byl tak slaby na nogi/ ze gdyby iakiego waznego wie-
ku nie trzymalby byl ciezaru / sam wiatr nim iako lekkim pomia-
tal porazkiem. Tak rzec moze/ ze wszyscy swiatowi ludzie Zy-
phrydomie/na swoich sie nie moga zostac nogach/ ktorzy te bo-
gacie

Sapientia
3.

Arist 8.
Phyfic.

Grancius

gáte nie stánowią Krusze. Chce kto ná wysókie postąpić w spá-
niałych godności stopnie/ chce stánać w oczach Koronnych wy-
soko / chce dosć z wie kłimi spowinowácemá Domámi / málo co
ábo nie postąpi/ ieżli go tá złotá podpora nie prowadzi Stábe
temu dáło wrodzenie nogi/ kto w złoto y srebro w bogi/ á ten tylo
puścić sie może wzarwody ná wysókie z młym/ ktoremu addit alas,
złotego orla skrydło. O iáko ná tych w wboświe leniwie pos-
tepných wołaia: Amice ascende superius. Których bogáctsy wprze-
dziaá do honorow y godności.

Matth: 13.

Actorum

3.

Piotr swięty obaczył iednego ná nogi schorzáłego żebraká/
á żáłosná iego wzruszony do politiwánia prozba/ cóś wielkiego/
nie o co żebrał prosi dáć mu obietnicę: iednák swoje omawiajac
wbośwo/mowi: Argentum & aurum non est mihi. Złotá y sreb-
rá nie ma. A cóści po złocie y srebrze szkodry komizérancie/
w bogiego y podla háta/ y skutá chlebá mozesz wkontentowác /
dáśli mu też iáki máley wagi choćiaś miedziány pieniądz / y zá
ten wkontowány rzecze/ Bog záplác/ A ná coż stráśnieś sie o złoto
y srebro/ ktorebyś rád dáł ná zápomozienie w bogiemu: y owšem
gdyby kto z skatá ná takowá hoyná iálmuzne moglby sie ozwác/
rzec/ iáko onemu stá tyśiecy od wielkiego Alexándrá prośacemu/
powiedział w bogiemu. Non te decet. nie przynależy w bogiemu
bogáta iálmuzna / lubo szkodry mowi Eleemosynarius: In Ele-
monna vitiosa est parcitas. Wiećie co wpátrzył w tey chromocie
Piotr s. miał przywrócić chodzenie onemu ná nogi skálczálemu/
Surge & ambula, Wstań ná nogi twote y chodź: ale wiedział/ że
nie dáleko záydzie/ ktorego znorwu sámo wbośwo posadza ná zie-
mi / dla tegoż mowi: Argentum & aurum non est mihi. Jáko by
chćiał rzec/ Wiem iá czego potrzebá do chodzenia/ potrzebá złotá
y srebřá/ ten tylo mocne ma nogi y ná nich/ smiáło/ przedko/ y áni-
musowato postępuje / ktory w siebie w skátule złoto y srebro
guie: á toż choćiaż mu przywrócił chodzenie/ iednák żáluie/ że
mu nie mog dáć złotey do chodzenia prezerwátyny. Aurum &
argentum dare, si non habere claudio Petrus non exculasset. Si ille sine
hoc diu beneq; incedere potuisset.

S. Chry-
stus,

Auenius
in Glossa.

Niechże tedy stánie w swojej ápprobácie mądrego zdánie
Sálomoná

Sálononá / że aurum & argentum est Constitutio pedum. Złoto y
 srebro jest vmocnienie nog: iedną z tym przydátkiem: że iáto
 te Krusce / inſe Specie rhytá: celung metale / ták Slácheckie
 Wrodzenie inſzych proſtey Róndycyey przechodzi ludzi; ták miey-
 ſce to tłumaczy wyſoki w náuce Beda / kiedy mowi: Sicut alia
 metalla precedit aurum & argentum, ſic nobilis indolis valor vilem
 præcellit Conditionem. Bárdzo ſobie ludzie poważáá złoto /
 bárdziej Sláchetſtwo / y zacne Wrodzenie. Níal doſyc honoru
 záprzedány do Egiptu Joſeph / ſamá cnotá nie reſtydem niewiá-
 ſty ſprobowana / wczyniá go ſlawnym / mądroſć wſytkiemu
 Kroleſtwu záleciá chwalebnym / ſwieciá ná nim liſkáá ſie
 purpurá / á przecie ten / ták ſaworem wynieſiony ſczęſcia / ták
 mądroſciá y ſława zálecony fortunat / ieden miał w cudzym
 Kroleſtwie deſekt / á práwie czegoſ mu nie doſtawáło. A ge-
 goż? Dobrego o zacnym Wrodzeniu wyvodu y rozumienia /
 ieſzże nim choć w godnoſci y doſtátkách gárdzili Egipcyanie /
 kiedy gdzieby ſie y iáko wrodził nie wiedzili. Talibus Splenden-
 tem ornamentis intus Contemnebant cuius Parentelam ignorabant.
 Drogo Oſtien. Dopiero kiedy dwunáſtu rodzonych Joſeph-
 owych bráci / y głód do plenięgo y obſitego przygáńia Egiptu
 Kroleſtwá / kiedy z ich przyſciá wſeli ſie Joſeph / záraz tá nowi-
 ná doſlá Krolewſkich uſu / áż powiáda Piſino ſ. Vulgatum eſt
 in aula regis venerunt fratres Joſeph, & Gauius eſt Pharaó & omnis
 familia eius cum eo; bárdzo ſie z ich wwęſelił Pháraó przyſciá.
 Mieyſce to wważáá Oleaſter / czemu ták wiele przyſzło Jozę-
 ſowych bráci / do tego co zá okázyia wſela Krolewſkiego / widzieć
 uboga rodaków Joſephowych ſámilia: y dáie te przyczyne dla
 ktorey ták gromadno przyſli / że choć ubogi / ále cnotliwy / ſlá-
 chetny y rodowity Dom ſwoy pokázáli / ſkąd y ſam Krol y jego
 zoſtáli wcieſzeni regáliſtowie.

Tákowy fundáment koſtowny podſádziło wyſokie Wrodze-
 nie w herbowney Lubiczá podkowie pobożney zmarley Mátros-
 nie Jey Móſci Pániey Bárbarze z Lugow Méciniſkiey. A zda-
 mi ſie / że tákowe przy dwóch krzyżách tej podkowy z rektá Boſkich
 przydáne ieſt blogoſłáwienſtwo / ktorym iednego mekiedy w

Beda in
Gloſ.

Geneſis
33.

Drogo
Oſtien.
Ser: de
Joſeph.

Geneſis
40. 45.

Deutor. 33. Izraelu Kanonizowano ziemianiną. Benedictus in filijs Aſſer
 Sit placens fratribus ſuis. & tingat in oleo pedem ſuum, ferrum &
 as calceamentum eius. Dobry ſkutek błogoſławieństwa / żygli-
 we w wpoſtobaniu / braterskie aſſekty / dobry znák błogoſławień-
 ſtwu / w obſitym myć oleiu nogi: ale do rzeczy moiey to naypo-
 ważnieyſze. Ferreum & as calceamentum eius, mieć żelazne y
 miedziáne pod ſwymi nogami podkowy / zá ktorými Aſcenſor
 Coeli auxiliator eius, eijciet á facie ſua inimicum; dicetq; contere-
 re. Tákowego przy tey krzyżowey podkowie Koroná Poľſka błogo-
 ſławieństwa. Riedy nád tym żeláznym podkowy okuciú mo-
 żnych y walecznych widziála / Jch Moſćciow Pánow Lugo-
 ſkich. Dalci tedy Bog z Przezacnego tego Domu ſplendoru
 ſtárożytnoſći / ozdoby ſławy dżilnych Przodkow/którymi ozdo-
 biona ſtánelás w oczách ludzkich wpiétknoſći powabna.

Canticor. 1. A nie tylo polityká ſwiátowa / ale y ſamá tego potrzebuie
 aſſektrácyá Boľſka Ornatum Monilibus Concupiuit, potrzebá ſtro-
 y no ſiánac w oczách Boľſkich y ludzkich. Adſtitit á dextris tuis in
 veſtitu deaurato. dla tegoż ma też ſwoie w ſercu Boľſkim wpoſto-
 banie herbowna Lubigowſka podkowa. Piétna Judyth / lubo
 proda ſwoia / obrociła ná ſie oczy Holofernesowe / iednak o iey
 obuwiiu powiáda Piſmo ſ. Sandalia eius rapuerunt oculos eius.
 Tákowy chod ſámemu ſie ſpodoba Oblubiencowi Tłiebieſkiemu.
 Cantic. 7. Quam pulchri ſunt grefſus tui in calceamentis hĩa Principis; táko-
 wym obutwem ieſt herbowa Lubigowſka podkowa / pobożnie
 zmárley Mátrony dla ozdoby y mocy. Wiáko ſliſkim nogom
 biało-głoſkim tákowe podkowy należy oreże / y ieſli komu / tedy
 białey plci potrzebá moźnych do chodzenia podkow.

Sapien. 3. Miedzy inſzymi pochwałami / ktore piſmo ſ. dáie Bogoboy-
 ney Mátronie / przynależy iey też y tá Conſideravit ſemitas Domus
 lux. Wwáża Domu ſwego ſćieſki. A záż tylko meláńkologna
 domátorká powinna bydż racna Mátroná / czemu też przeſć ſie
 nie ma po rozmaitych y weſolych Libanu ſwoiego drogách / y iá-
 koby iey żadne inſze nie przynależało mieyſce / tylko wwáżac domu
 ſwoiego ſćieſki. Táć káźdey przynależy białey głowie w domu
 ſwoim ſiedzieć / po inſzych nie prezentowác ſie mieyſcách / Tylo
 co pozwo-

co pozwolela wiecey nogom swoim w obcych krajach Diná.

Egressus est Dina ut videret mulieres regionis illius. aż iáko sie brzyd=

ko posliznela / nie máiac pod nogami swoimi wstydlivosti pod=

kow: do tegoż przywodzi ciekawe niewiasty one bezpieczenstwa/

kiedy ná to sie schodza/zeby iedná v drugiey Fráncuski stroj/trá=

szenie/ háty/ wklony widziála. Nie wiedzac / iáko pretko vpa=

daia dla tych wolnych przejazdów y przechadzek. Spytaamy/

Co pierwsi rodzicielke do nieoplatanego przywiódlo niebezpie=

ścia/ Per ambulabat in medio paradisi. Przechacká/ Co zgotowalo

gromáde kámiennego glazu ná smierc/ lubo pocziwcy Juzán=

ny/ De ambulabat in pomario horti sui, chodzenie. Lepiey w do=

mu swoim chowác vmial zontke swoje/ on ktory sie w Ewangeliey

ná gody zaproszony wymawia: Vxorem duxi non possum venire.

Co zá przyczyna / y owsem kázác sie bylo vbrác przystoynie/ po=

kázác też ludziom swoje Pánia/ y w kárecie sie przeiechác ná po=

lityke. Chwali tego Oculata Grzegorz s. lib. de Conuer. Fam.

Noluit inuitatus cum vxore ad Nuptias venire ne exitu è domo pro=

pria crebriorem assumeret euagationis licentiam. Nie chciał dopu=

ścić zápráwiác sie zonce swojej do politycznych posádek/zeby

zwyczajona/ wytrwác w domu nie mogla. Zkád też y obyuatez

le Pennorum, wiedzac iáko škodliwa iest bialych glow excursia,

do rozmaitych posádek záraz z mlodości Corezkom swoim iez

dne poderznięciem noge/ czym żyli kulawieli/zeby chroma nigdy

nie wychodziła z domu. Athencytowie niewiastom nigdy nie

chcieli pozwolic obuwia/ y owsem práwem postanowili/zeby dla

wstydu bosych nog/ w domu záwsze siedziály. Rzymianie záś

odawiszy do domu Malzonká Pánia mloda záraz on Woz ábo

Károce porabáli/ zgrabána spalili / áby nigdy do wylazdzki nie

miala zontká okázyiey / ále vstáwicznie siedziála w domu. Jáé

tátowych áni gámie / áni chce wychwalác zwyczajow / to tylo

mowie: ze slislie do vpadku nogi / ábo sie od chodzenia máia

wstrzymywác podroznego hártowna nogi obwátowác podkowá.

Ná herbowney Lubiczá podkowie wysokie vrodzenie postá=

wiszy pobożnie zmárta Jey Mósé Pánia Bárbare z Lugow

Mecinska/ do pobożnych nie do prożnych zawodow swiátowych

poказálo

Genes.

19.

Genes. 2.

Daniel.

7.

Matth.

23.

S Greg.
lib de Cō.
uer. Fam.

Aelianus
lib. 3

Polydore.

Plotarch
lib. 9.

Craneius
Dubrau:
lib: 9.

Ferrus in
Symb.

Deutor.
4. c.

Theophil.
hom: 9.

położą do drogi do wesołego Libanu. Albo herbowny Lubiech Jech Mościow Pánow z Lugow Lugowskich z onymi Przezmysławá Krolá Czeskiego zrownac może podkowami/które w Wyfogrockim chowáia Jamtu / y one ná ozdobe przed nowo obránym nosá Krolew Lubiczowska podkowá / ták wiele Elekcý ozdobiłá Krolewskich / tá w rozmaitych credensoválá wojennych Expedicyách / tá Dwory Pánstie mądrymi zdobiłá przedmítámi. Świádktem iest Wielmożny Rodziciel pobożnie zmárley Jey Mości Pániey Bárbarý z Lugow Mecińskiey / niekiedy Stárosta Lelowski / iáká ozdobe podkowe Lubiczowska Krolewskim przynosił Máiestatem / iákó ná wyscił czynil zawody / nácieráiac meżnym ná nieprzyiaciele sercem. A ták do wiecznego slawy depozytu tá náleży Podkowá. Z onym Lemmá ktore Symboz listá przydáie podkowie / Sola attrita splendescit solea. polerowna slawá / wygłánsowána meżstwem błyskáć sie bedzie niezádrzewiálá w wieczney pámiéci. A kiedy ták infym swoim Przezacyym Przodkom zostálá Lubiczowska podkowá mocnym fundámentem / iákóś nie miálá być pobożnie zmárley Mátronie pospiesznym do cnoty / chwały y ozdoby instrumentem.

Słyszac wielki ludu Bożego wodz Moyses obietnice od Bogá ziemi obiecáney / sam sie z wiedzienia iey od Bogá nápira pozwolema. Transibo igitur & videbo terram hanc optimam trans Iordanem, & montem egregium Libani. Ponieważ obiecuiesi Pánie / ták obfity kraj / á toż ja przejde y obaze to miéysce / y wspámiálá Gore Libanu. Aż záraz suklivými słowy gási tákowarego Pan Bog chetke / o ktorych sam powiáda: Iratusque est mihi Dominus propter vos nec exaudivit me. Sed dixit mihi sufficit tibi, nequaquam ultra loquaris de hac re ad me, nec transibis Iordanem istum. Czym tákim wrażył Moyses Pána Bogá / że ná niego rozgniewány / nie chciál mu rego o co prosił pozwolic, miedzy innymi Theophilactus to xpátruie / że Moyses podobno slábe iuz miál ná ten czas nogi do wescia ná Gore Libanu / y od tego czasu iákó mu kazano: Solue calceamenta de pedibus tuis, nie blykównány ná sliska y skalista droge / potrzebá mocnego podkucia kto chce do ozdobnego postápie Libanu. To szczęście w Domu

twoim

twoim podkalo Mści Pánie / Jánie z Korożwent Mećinští /
zmárla Jey Mośc Pánia Bárbare z Lugow Mećinška / ktora
herbowna Podkowa przefedhy wprzod pierwşym Małżeństwem
Jordan. do ozdobnego Libanu twoiego iest przypuřzona. A
w ten czas mogła o sobie mowić: Gloria Libani ad te veniet,
kiedy ſzeſliwym małżeństwem w tym zořtála Poráiu złączona.
A iakoż przyozdobiła mieysce ſwiątoſliwořci ſwoiey / y mieysce
nog ſwoich. O wielka cnota wżymić herbownymi krzyżami /
Locum ſanctificationis.

Nauczyła ſie tego z pobożnego z młodořci ſwoiey wychowa-
nia / że te Libany ſwiątowych Poráioru nie dlugo trwáią / omyle-
ne w nich nádzieie / nie dlugi weřelořci wćiechy wiedziała! á co mo-
wi Proroek: Et exhibit ignis de rhamo, & deuorabit Cedros libani,
wypádnie ogień z ſćierniá y w popioł obroći Cedry Libáńskie.
Wiedziała iáko ſie Senácháryb á w ořobie iego ſmierć ná to ná-
řadza. In multitudine curruum meorum aſcendi excella montium
& ſummitatem Libani, & Succidi ſublimes Cedros eius. dla tegoż
w tym Libanie o inře ſie ſtárała Chreřćianřkami y pobożnymi
ſpráwami wćiechy. A nigdy nie ſłyřal niěk onych záciagow/
ktore ſwiątowi / á kocháiący ſie ludie doęřnymi czynia dořtá-
tkami / powabna pieknořcia y młodořcia / wriedzieni / dořtátká-
mi wřiedleni: Venite Coronemus nos, rolis antequam marceſcant
nullum. Sit pratum quod non per tranſeat luxuria nořtra. Sapientia
Żázyimy ſwiątá poři ſłuża lata / poři rozkwitła roża wdzieczny weddie zá-
pach / á wriedła z ozdobnych nie opádnie liřtów / náchodimy ſie
w ozdobnych wiencách / nogi náře / w záwodzie pomyslnych ro-
řkořy niech tretuiá zielona; trawa wřláne polá. Nie do tákich
zbyřków były zámyřły / te y pobożnie zmárléy Mátrony / nie przy-
wykle nogi do tákiego Spáćieru; nie ná to Slachecka zacnego
Lubigá / á ozdobnie podkowá / żeby tákwe cnoty y pobożnořci
máżác miáły Kleynoty / zdobila iá Poráiorowa roża / ále nie do ro-
řkořy koronowála / ále nie do zbyřków / wolny y otworzony Liban /
ále nie do wyniořtych przechádzek.

Dla tegoż ták ſie pobożnie w tym ſpráwowała Libanie / że iey
řluřnie przyznáć / co Oblubienicy przyznáie Oblubieniec / kiedy

Nos

Cantic.
3.

Philo
in descrip.
Lib.

S. Bernar-
du ferm.
5. in Cant.

S. Ignatius
in Soli.

Cant.

Herodot.
lib. 8.

Alex. ab
Alex.

S. Paul.
ad Erhes.

Matth. 9.

Canticorū
1.

Nios iey przyrownał do wieży Libańskiej: Nafus tuus sicut Turris Libani. A to co za pochwała piękney Oblubienice / mieć nos iako wieżę. Philo Żydowin powiada o tey wieży Libańskiej że była w pośrzedku onych wonnych źrół / między pachnącemi kwia-
terami wachając onego wciężnego zapachu / iakoby Senatorium miał odoratus, dla tegoż w podobieństwie wieży wstochana Oblubienicę / oney była nasycona wonności / ktorey przyznaje Bernard ś. Et licet moretur in hortis Libani, mente tamen perri-
gat ad Culmina cœli. Piękna rzecz być na świecie głowiekowi między Libańskimi ozdobami / ale potrzeba byż wieża wysoka / do nieba podniesionymi myślami / y nie dać się w tey wieży expugnować / z tą namietnością / ale mówić z Ignácym ś. quam feret terra dum cœlum aspicio, wszytko mi omierzło na ziemi / gdy twoich gorny Libanie wacham wonności.

Dla tegoż y sama życzy sobie Oblubienicę: Trahe me post te Curremus in odorem unguentorum tuorum. Nie dbam o te smro-
dliwe światowe ząduchy / ty / ktory przyiemnie pachniesz / pocią-
gni mnie / á poide tropem wonności twoiey. Takowa myśl / ta-
kowe serce / takowe żądze były tey pobożnie zmarley Mątrony.
Lubo stanela w wonnym y rokosnym Libanie / iednak stanela iak-
to wieża / ktorey sama tylko Enota / sama pobożność / pachnela.
Nie stala o one pizmowania y perfumy / ktorymi brzydło zala-
tuie swawola y zbytek Sláchecki. Brzydziła się tym postęp-
kiem / iako Neronowym / ktory oburwie swoje wonnymi napu-
ściwszy olejkami / ślad z samego zapachu po sobie zostawiał.
widziała podobno / iako ieden winowayca Rzymski na śmierć
prowadzony / wymknawszy z reku kátowskich / po samym ścież-
kach dogoniony iest zapachu / tak te putry pizmowania / olejkowa-
nia / z gube y smrod na duszy przynosi głowiekowi. Przetoż
o infa stárala się wonność / Christi bonus odor sumus: zdobywa-
ła się na one kosztowne Olejki / ktorymi nogi Chrystusowe námá-
ściła Mágdałená. Et repleta est tota domus odore. O iako Ge-
sto przy obfitych y pokutujących łzách / takowe struchy / wyda-
wała wonności / ktorym dom swoy napelniála. Wszytek / tedy
iey zawód / Curremus in odorem unguentorum, bieżyć naśladowa-
niem za woniejącym Chrystusem.

Jakoż

Jakoż przy podkowie Lubiezwskiej położone dwa krzyże/
do takowego dystylowały ią w częstych chorobách wonnego
zapachu. Krzyżowi Chrystusowemu przyznałe Rościol ś.
Inter omnes Cedros Libani tu sola excellior fuisti, między wszytkie/
mi Cedrami Libańskimi/tys O ś. drzewo przeszło wysokością. A
tak przy herbownym Poraiu Libanie znaczne znalazła krzyż
vtrapienia/rozmaitych boleści drzewo. Gloria Libani, tá jest
prawdziwsza o ktorey powiada Apostol: Nos autem gloriarí o-
portet in Cruce Domini nostri Iesu Christi; to chwala to ozdoba
Chrześciáńskiego człowieka / przezeń Zbawiciel náš wszytkiej
dostąpił ozdoby/chwały/sámego Niebá. Humiliauit semetipsum Ioann. 20.
vsq; ad Mortem, Mortem autem Crucis. wiedział iáki honor, częś
przynosi krzyż Ioannes X. Książę Weneckie/ ktoremu gdy sie nie
chciał nigdy pokłonić własny Ociec / kazał ná mitrze położyć
krzyż z tymi słowy: Non mihi, sed Christo. tak wszytká ludzka
ozdoba/ chwala od krzyża.

Prosa 2.
clef.

Diororus
lib. 14.

Lucę 17.

Danielis
4.

Matth. 13.

A ztadci częste choroby / sam iáko bogáte skarby/którymi sie
ludzka duszá dokupuje niebá y nie infa tu jest do niebá przezna-
zioneę człowieka bawia/tylko vtrapienie/ boleści/dolegliwości.
Przekletego Bogacza y nieużytego skapca / powiada Ewange-
lia ś. przyczynę/ induebatur Purpura, & bisso, sata iego była Pur-
pura y bisior. O oney zaś Pobożney białeygłowie stroiu mowi
Mędrzec: Bisus & purpura indumentum eius. Bisier znaczy su-
innienie białe/ciało wyblądle/y wycienzone chorobámi/ kto tedy
ná tym świecie wprzód przyobleże bisior vtrapienia/ niech sie
spodziewa Purpury wieczności: Krzyże vtrapienia te do niebá
obracáią ludzi / oczy y serca ich w gorne podnoszą mieszkánia: y
podobno światowymi zabawámi zatrudniony człowiek / nigdy
z Nabuchodonozorem trawie próżności wiać / do niebá nie pod-
nosił oczu/gdyby mu nie dokuczyło nieszczęście. Igitur ego Na-
buchodonozor rex oculos meos ad cælum leuavi, & sensus meus red-
ditus est mihi, & Altissimo benedixi, & viuentem in sempiternum lau-
davi & glorificaui, nieszczęśny przypadek ten oczy iego do niebá
podniósł/ten go nabożnym y Bogá chwalcym uczynił. Nigdy
by Regulus z dobrej woli nie przyšedł do Chrystusa / gdyby nie
przyć

S August:
homil: 16.

Strabo lib:
8.

Ioan. Fer.

Tertullia-
nus Orat.
9.

Polinzeus
lib: 6.

Ioan: 19.

przyciśniony nie szczęściem: dla tegoż mówi / znaleźć intencya
Boska w włożonych na człowieka chorobach / Augustyn święty:
Ego percutiam & sanabo, percutiam infirmitate & sanabo. Ide-
o król Ezechyasz nigdy by żalanych nie obrocil do ściany oczu-
lżami / gdyby tych cieśka nie wycisnęła choroba: ztąd światowi
ludzie są podobni onemu Książciu *Albanus* nazwanemu / który
znaczące odmioższy zwycięstwo z Książcią Saroniey / a przez Franza-
cya do domu powracając wstąpił w nawiedżiny do Francyśka
Galliey króla / między innymi rozmowami / o wojennym powo-
dzeniu spytany / ieżliby tak było iako wdawano / że pod czas oney
wtarczki / dwoie się na niebie pokazały słonca. odpowiedział:
Sic in hoc conflictu se occupatum fuisse in terris, ut ignoraret quid
ageretur in caelis. Tak właśnie światowi ludzie w dobrym zostają-
iacy zdrowia powodzeniu / co się w niebie dzieje nie wpatrują /
dopiero kiedy ich wtrapienie nazięnie. Percutiebat eos, & ipsi qua-
rebam eum & diluculo veniebant ad illum. Tak strzala żraniony
ieleń / chłodney wody szukający żrzdła / ma napisane lemma:
Non nisi Saucius vulnere querit aquas. A któż wyliczy duchowne
pożytki / wtrąty zdrowia / y świński chorobne. A to przyznacie
chorobie *Tertullian*: Infirmitas grauis sobriam facit animam.
A choremu Grzegorzowi ś. przyznają / Quanto imbecillior corpo-
re, tanto infirmior mente. dla tegoż y *Wenceslaus* król Czeski / po-
zgubionym woysku wpadłszy w moc nieprzyjacielską / do wiezie-
nia dany / gdy był spytany / Coby też za rozność była króla od
poimánego niewolnika. odpowiedział: Quia Rex de terrenis
cogitat captiuus de coelestibus, tak wtrapienia naganiają człowieka
do nieba.

Przyozdobiona dwiema krzyżami Lubiszowska podkowa /
práwie w różnych chorobach / te krzyże włożyła na pobożnie
znadła Jey Mość Pánia Bárbara z Lugow Mecińska / które
ona nie iako *Cireneus* przymuszony / nośila poniewolnie / ale che-
tnym sercem cierpliwie / dla tegoż na takowe cierpliwosci zdoby-
wała się Akty / które do nieba / do Bogá myśl iey obracały / y oczy
podnosiły / lzy struszonego y pokutuiącego wyciskały serca. O
pożyteczne lubo cieśkie krzyże: Mam przyznacie / Crux meta salutis.

przed

intencya przed nami wstała niażdzy czartowskie/ y iako piše *Casinus*: Że lew
świety: iednego czasu obaczysz krzyż/ przed nim padasz/ zdechł/ tak na
te znāti krzyżowe/ wstała impety nieprzyiążne/ a zdieste boleścią/
y przyciśnione tymi krzyżami serce mężniecie. Non timeatur mor-
tis periculum; ubi tantæ reuerentiæ conspicitur signum. Już tedy
ad Ornandum locum sanctificationis, krzyże te poświęcające przy-
ozdobily/ te zbogaciły Cnotami y zasługami/ dusze zmarłych Ma-
trony/ y pewienem tego/ że iako przechodzący sie po swoim Ogro-
dzie *Siberius* Cesarz/ obaczysz na kamieniu wyrzutowany krzyż/
on żeby deptany nie był/ podnieść go rozkazał/ pod którym bogá-
te znalazł zakopane skarby; rozumiem/ że y pod tymi herbowy-
mi Krzyżami/ iako wiele znalazła cięplułości/ tak nieprzebrane
Cnot swoich nagrody; a kiedy tak ozdobiona y zbogacona zo-
stała w tym Libanie słuszniej iey przyznac/ Crura ihus Columna
marmoreæ, quæ fundantur super bates aureas species eius vt libani,
nie naruszone nogi iey/ stały iako kolumny marmurowe na
fundamencie złotym piękność Libanowa. Coż to sam zá złote
bates po złotey podkowie tylko one miłosierne iálmużny/ którym
gdy rece w bogich nápełniała/ podkowie y miejsce nog swoich/
locum pedum tuorum, złościła. One to iálmużny/ które w bogim
Zakonom osobliwie Fráncuska świętego oświadczała/ obrocily
sie w złoty fundament/ na którym nieporuszone iako marmury
została nogi. Oná to złota kłká tysięcy do Kościola fundá-
cya wgruntowała/ y zmocniła/ in viam pacis, pobożne nogi/ tákac
moc przyznáa miłosiernemu: Beatus qui mileretur, disponet Ser-
mones tuos in iudicio, & in æternum non commouebitur. Miło-
sierny y ná ostatnim nie będzie poruszony Sadzie/ bo nogi iego
marmurowe.

Złosc żydowska pod czas meki Chrystusowej dokázniać/
nád onymi wespól wiśacymi/ golemie nog ich polamála. Ono-
gách záś powiáda Ewángelistá Chrystusowych: Et non tiege-
runt Crura eius. Wielka różność nog Chrystusowych/ bo o nich
powiedziano: Crura eius Columnæ marmoreæ, quæ fundatæ sunt
super bates aureas, Insy fundament/ złoty krzyż/ bo niewinnego
Jezusa/ życie láskawe/ pełne miłosierdzia/ te nogi obrocily sie
w mór

Cassianus
in vita S.
Chrysof.

S. Chryso-
stom. de
Cruce,

Iouius lib.
6. Hk.

Cantic. V.

Psalms
111.

Matth. 27.

Ioan. 19.
Canticor.

Lucz 9.

Ezechie-
lis 16.

Canticorfi
3.

Cantico-
rum 4.

w miedziurę / którym Pertransibat bene faciendo, dla tego łamiąc
ich nie mogła śmierć: takowż trzy podobna łaskawość / y mi-
łosierdzie / złota wżymła te podkowie / i almużnami / fundacyami
bogata: y wlasnie sluzę iey oná piękność y bawia ad ornandum
locum sanctificationis; ktora Bog daie y Proroka: Et ex pandi
amictum meum super te, vni te oleo, & vestiui te discoloribus, cal-
ceau te hiacyntho, Wiemyć o tym / iaka iey zawnę była wymowa-
ka / kiedy ná nie y do serca iey / iakie kolatały grzechy / Aperi mihi,
zawnę sie z tymi odzywała słowy: Quomodo Aperiam tibi, Expo-
liaui me tunica mea quomodo induar illa, laui pedes meos, quomodo
inquinabo eos. á kiedy tak przez spowiedz y pokute zewleka ścay /
kiedy obmyla nogi hoynymi łzami / iuż wiecey nie pragnela w tey
drodze postepować życia / ale odniosła od samego Chrystusa o-
zdoby / ktory w ten czas expandit amictum suum, kiedy habitem
Franciskaniskim przyobleczona została / y wszytkimi opatrzona
Sakramentami / Calceau te Hyacintho, z onego Jeruzalem / bogat-
tych Hiacyntow / wzięta pod nogi obuwie.

Wzywana tedy od Boga / Veni de libano, iuż prawie vmar-
lawstała gdyby ia twoia rozana wodka / z łzami wżynione votum
do Obrazu P. Maryey Czeszochowskiej / nie otrzewila zalosny
Malzonku. Ktore nawiedzeniem Mieysca s. wyplaciwszy / za ta-
kie podziekowania dobrodziejstwo / znouu przedko zawnolana / Ve-
ni de Libano coronaberis. Posla tedy pozastuzona y zgoto-
wana sobie z tego Libanu Korone. O zloty Libanie / ktorys
iey zostal powolanim y mieyscem po wieczna nagroda. Wiem-
ci ia / ze principaliter Pannie Przeblagoslawionej sluzę / te wzy-
wajace slowa; ale y ona iako dozywotnia tey Krolewey sluga
slusnie takowe vstyskala. Zasluyla to w przezacnym Libanie
twego Poradiu Msci Pame zalosny Malzonku / zeby iey roze
twoie / w wily Korone / y pewienem tego / ze pobożna twoia wżyn-
ność / w tak zacnym pogrzebowym oswiadczona Akcie / przy
sprowadzeniu / tak wielu Kaplanow / y Zakonnikow / stanie iey te
raz za rozany wianek / widze gromadne y wspaniale zaluiacych
pokrewnych / y przyiaciol ziazdy; slysze tak wielu Kaplanow
modlitwy / y ofiary przenadrozysze / y przyznam / Circa illam Corona

Fratrum

Fratr
zacn
iego
Chry
milo
aqua
sno
tron
geste
ly/
zy
Nie
glin
pob
Pán
Kor
piek
go
hun
tak
noś
niey
zam
cie
Nie
z ty
iey
roz
wo
Zeb
przy
Z
ciol
nia
ne/p

Fratrū quasi plantatio Cedri in Monte Libano. Takowa Korona
 zacnych Cedrow otoczyłś żalofny Rátháphalt/ są z roze two-
 iego Porátu duszy iey podawájac posilki. Jákoż widze/ że
 Chrześciańska/ Wásmości Mósćiwego Paná/ y Malżeńska
 miłość/ wżródło się pomocy obrociła: Fons hortorum, puteus
 aquarum viuentium, quæ fluunt impetu de Libano. Bieży spie-
 sko z impetem/ plynie ochlody Succurs pobożnie zmarley Má-
 tronie duszy. A co są inşego tak hoyney obfite iálmuzny/ tak
 gestę zaráz po śmierci Misyś. ofiary: Co inşego są serdeczne
 lzy/ tylko z tey rozy wyciśniona wodką rozána / o ktorey świado-
 cy Plinius, że ptaká drapieznego Sepá zápách iey zábua.
 Tliechże y tá wonność Ofiar przénadrozşych / ten liquor ży-
 gliwych lez stánie się pomocnym ná obronę nieprzyaciół /
 pobożnie zmarley Mátronie. Dziékuieć tedy żalofny Mósći
 Pánie Janie Mécínski/ zá te miła w Libanie twoim yspólná
 Konuersácia/ dziékuie zá malżeńskie poşánowanie/ zá ozdoba
 piéknego Libanu w drogę wieczności wypráwe. Doznáie te-
 go co Symbolistá przypisał rozy/ ktora miedzy Cybulá/iákoby
 humorem iey pobudzona / zostáie wonnieyszą. Eo fragrantior,
 tak kiedy śmiertelny rozwód şczypie twoie oczy / rozána wiers-
 ność y miłość twoie / czyni w pomocy y przychylności won-
 nieyszą. y przyznáie / Eo fragrantior: Już ozdobiona tymi Ro-
 zámí / pospieszą do Korony: Veni Coronaberis, á żegnájac
 cie Żerbownymi Krzyżámí / przyznáie / Co uczynił Carolus
 Neápolitański Krol/ ktory námálowáć kázal rozá nád krzyżem/
 z tymi słowy: Decore, & odore, piéknostíá y zápáchem krzyż
 iey ozdobny zostál/wielką cierpliwoostíá/ cnotámí/pobożnoś. iá.
 rozá twojá przydála mu wonności/ ktora przyiemná zostála
 w oczách Boskich. Życzyc tedy tego przy ostatnim pożegnániu /
 Żeby Eo fragrantior, dlugo roşkwitła rozá twojá/ niebu y ziemi
 przyiemná wydawála wonność.

Dziékuie y wam / y żegna was wszytkich / Krewnych przyia-
 ciół/ sásiad/ poddáných/ y żalofnych Rndolentow / zá te ostat-
 nia do grobu wşluge/ á kiedy iá widżicie pomieczná idacá Koron-
 ne/przypomnicie sobie/iáko ieden mądry pod rozánym wiencom/

Canticorſi
151

Plinius
lib. 10.

Petra San-
ta lib. 4.

Sangrē-
phus lib.
4.

Florus lib. 4. **cierniowa namalowałaś Koronę/przydał lemną: Nō sine altera,**
 róża bez ciernia nie będzie / Koronā bez utrapienia / Ktorey żeby
 ona dostała / na którą przez Cnoty pobożność / cierpliwosć
 zarabiała / z wprzymego y nabożnego życzym serca: Już tedy
 odchodzi z tego ziemskiego Libanu; podobny ślad podkowi
 herbowna zostawiając / iako niekiedy swowolne lubo Panny
 Rzymskie / Ktore litery affektu pełne / gdzie sły wydeptowały :
 Florus lib. 4. **ten Chárakter nie inşy jest / tylko trop Cnot w pamięci zostá-**
 wiony/ za którym idąc Curremus in odorem vnguentorum, życmy
 my Koronę niebieskiej/ nigdy niezwiędley/ żeby iá z tego wycho-
 dzącá Poránu/do niebieskiego rece Angielskie zaprowadzily
 ránu. In Paradisum deducant te Angeli.

Amen.

ra,
by
6c
dy
ra
ny
y
a
ny
or

